

Mænd på kanten

Marianne Bentsen, Marianne Høgs-gaard, Peter Eskildsen: *Mænd på Kan-ten. Jagger og Bowie*. Publimus, 1986.

Mænd på Kanten hedder en bog fra forlaget Publimus. Forfatterne forsøger med udgangspunkt i henholdsvis Mick Jagger og David Bowie at sætte focus på de ændrede mandevilkår.

De to store rock-koryfæer ses som grænsesprængende, tidstypiske mandetyper.

Mick Jagger forstås som oprører og patriark i samme person, hvis overskridende betydning indskrænker sig til tresserne. Ifølge forfatterne.

David Bowie betragtes som den, der i halvfjerdsene og firserne overtager med rollespil og narcissistiske undvigelsesmanøvrer fra den klassiske manderolle.

Som grundlæggende modstilling er bogens bud korrekt, men hvis man skal se bogen ud fra perspektivet givende og spændende læsning, har forfatterne valgt en for snæver ramme. De har ikke stort nok overblik til at turde detaljerne og på trods af tilløb får de ikke ordentligt formidlet sammenhængen mellem Jagers/Bowies forskellige udtryk og historien/deres egen livshistorie. Måske er det sidste den største mangel ved bogen: Jeg sad flere gange og tørstede efter at få konkrete facts. Hvor var Bowie henne med sig selv på det og det tidspunkt? Hvorfor forlod han rollen som Ziggy Stardust? Hvorfor havde han nogle hårde år i Berlin i midthalv-

fjerdsene? Det ville helt anderledes have dramatiseret denne mandehistorie!

Naturligvis forsøger bogen at få en personhistorisk sammenhæng op at stå, men det bliver kun til et tyndt skelet. I stedet læner man sig op af nogle generelle – absolut før sete – betragtninger om familielivets sammenbrud og manderollens ditto, som er hægtet på bogen som sidste kapitel.

Her bliver det så helt tydeligt, at bogen er en redigeret universitetsopgave, der skulle have sit pligtstof i orden. Det viser sig også på andre måder, at Mænd på Kanten er født til en eksamenssituation. Den er således mere målrettet end godt er og mangler følsomhed og mod i forhold til sit emne. Naturligvis er det korrekt, at Bowie udtrykte halvfjerds-ernes kønslige rodløshed klarere end Stones/Jagger. Til gengæld er det rigelig flot at smide Jagger ud med tresserbadevandet. Stones/Jagger lever i bedste velgående og er i langt højere grad end Bowie en myte i sig selv. De flirter effektivt med deres image som frække gadedrenge på trods af millionformuer og anløben alder. Denne mytologiske

mandedimension kommer bogen aldrig i nærheden af. »Vi lever og overlever på trods af alting«, siger denne myte, ved *dirty work* – som deres sidste udspil hedder.

Hverken denne lp eller Jagers solo-udspil »She's the Boss« (!) fra 85 er medtaget i Mænd på Kanten. Det peger på manglende aktualitet. Manuskriptet har været længe undervejs. Øjensynligt.

Jørn T. Andresen

